

ZÁHONYI VASUTAS

I. évfolyam, 37. szám

2012. február 06.

Huzavona



Január 24. óta bizony már eltelt jó néhány nap, de VBKJ-ügyben mégsem látszik előrelépés. A bérmegállapítás megállapodást követően naivan azt gondoltuk, hogy egy-két nap, és a VÉT-en eldőlhét a keretösszeg sorsa.

Bízunk, és az optimistábbak talán még ma is bíznak abban, hogy a tavalyi 350.-eFt-hoz képest az idén többet oszthatunk fel béren kívüli juttatásként, még ha nettó összegben így is úgy is veszteséget fogunk elkönyvelni. Arról már nem is szívesen beszélek, hogy a SZÉP kártya igénybevételéről itt, a keleti végeken mi az egyszerű vasutas véleménye. Mert bár a cargo-s pénzből wellnes hétvégét tervezett a reklámban szereplő jegyvizsgáló hölgy, az átlagon aluli fizetésből élő vasutas viszont aligha fogja a SZÉP kártya nyújtotta ez irányú lehetőségeket kiaknázni.



A szakszervezetek mindent elkövetnek annak érdekében, hogy megszülethessen a megállapodás, kompromisszumok készek, újabb-újabb javaslatokkal bombázzák a munkáltatót, de a tulajdonos részéről valahogy mégsem akar megérkezni a szabad jelzés.

Persze senki nem akar párhuzamot vonni a hirtelen jött cargo-s pénz és a cafeteria összege között, de óhatatlanul felsejlik bennünk, vajon lehet-e a két dolog között összefüggés. Számomra kicsit furcsa, hogy amikor nem várunk pénzt akkor kapunk, amikor pedig áhítzunk azt, akkor nem bólintanak rá.

Őszintén reméljük, hogy a VBKJ nem esik semmi rossznak áldozatául, és türelmesen várjuk a további tárgyalásokat, egy újabb megállapodás születését.

Juhász Tiborné

Szexi nyugdíjpénztár



Miközben zajlott a magánnyugdíjpénztárak felszámolása, minduntalan arra gondoltam, előbb-utóbb hiányozni fognak a rendszerből ezek a pénzek. Én ugyan kimaradtam a magánpénztárból, de önző módon az járt az eszemben, ha sikerül elbotorkálnom a nyugdíjkor-

határig, miből lesz nekem nyugdíjam? Mert ugye azoknak kell majd befizetniük vénségemre a megélhetést, akik akkoriban dolgoznak fognak, márpedig azok úgy tűnik, nagyon kevesen lesznek. Igaz ez annak ellenére is, hogy a nemzetgazdasági miniszter tudatta velünk, szexi az egykulcsos adó, mert az adatok szerint mégsem inspirálja hatékonyabb szexre a népet az a fránya tizenhat százalék.

Ha a politikusok helyett a statisztikának hiszek, akkor bizony igen csak sovány ellátásban lesz részem nyugdíjasként, mert a számok szerint soha sem született még olyan kevés magyar, mint mostanában. Tehát nagyon kevés embernek kell majd összedobni a párizsimra valót, a kannás bort meg végképp elfelejthetem. És ha még azok is betársulnak a kevéske nyugdíjalap élvezetébe, akiknek elvileg már a magán-nyugdíjpénztárak finanszírozták volna a lidlis kaját, örülhetek, ha egyáltalán kapok egy kis pénzt néha.

De hagyom is az egészséget, gondoltam, elvégre azok sem idegeskednek, akik visszakényszerültek az állami rendszerbe. Sőt, sokan még örültek is a hozamként kapott pár tízezer forintnak, amit meg is értek, mert a „talált pénz” mindig jól jön, manapság meg különösen. És egymást közt azt is bevallhatjuk, hogy mindig közelebb állt a szívünkhöz tücsök koma hegedője, mint a hangya előrelátó szorgalma. Épp nyugvópontra jutottam volna a kérdés fölött, mikor kiderült, hogy nem vagyok egyedül, mert az általunk nagylelkűen felhatalmazottak is úgy döntöttek, pótolni kell a magánpénztárakat.

Feltételezem, már akkor tudták ezt, amikor a pénztárakhoz nyúltak, és akár örülhetnék is, de még sincs nagyjaink megvilágosodásától jó kedvem. Mert a pótlás eszközül az önkéntes nyugdíjpénztárakat nézték ki az illetések, ami újabb távlatokat nyit meg gondolataim előtt, hiszen a tapasztalatok azt mutatják, nem jó, ha a felkentek babrálni kezdik a pénzünket.

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-243-4869, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zhnet.hu, zhtk@vsz.hu



Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Márpedig jó vasutas módjára nekem is van önkéntes nyugdíjpénztári tagságom, és minden jel arra mutat, hogy komoly az elhatározás. Az újságok szerint az elhatározás következménye az önkéntes pénztárak legfőbb jellemzőinek eltűnése is lehet. Ezek a fő jellemzők az alkalmazottak szemszögéből nézve az önkéntesség mellett az örökölhetőség, és az, hogy nem kötelező a megtakarításokat nyugdíj céljára fordítani.



Mert a hatályos jogszabályok szerint, ha a vasutas úgy véli a nyugdíjas éve kezdetén, hogy túl kicsi a végösszeg, amit legtöbbször előre borítékolhatunk, egyben is kiveheti a pénzét, mert valóban kár volna elaprózni. Akkor is ez a célszerű eljárás, ha túl peszsimista a vasutas, és úgy érzi, nem sokáig húzza már az e világi létet, de az is lehetőség, hogy idő előtt kiveszi a megtakarítását. Ez nem túl jó dolog, mert

kapásból elvész úgy harmada, de ki tudja, nem ez a pénz lesz-e a család jövőjének megmentője. Számomra az örökölhetőség is fontos szempont volt, amikor beléptem, mert ha túl korán – mások szerint túl későn – jobb létre szenderülök, utódaim legalább el tudnak temetni anélkül, hogy devizahitelessé kéne válniuk miattam.

Jóindulatúan feltételezem, hogy az önkéntes nyugdíjpénztárak valóban korszerűbbek és hasznosabbak lesznek, mint eddig. De élek a gyanúperrel, hogy a „pénztárakban levő további lehetőségek kiaknázása” után az egykulcsos adóhoz hasonlóan szexi törvényt kapunk ajándékba, ráadásul úgy, hogy csak öregemberként élhetünk vele.

Dolhai József

Díjazottunk

A Humán Szolgáltató Szervezet budapesti központja rendszeresen értékeli és régióként jutalmazza munkatársainak tevékenységét. A Hónap humán-szolgáltatója címet egy vándorserleggel ismerik el, melyet a Keleti Régióban múlt év decemberétől a záhonyi ügyfélszolgálaton őriznek.



A tetszetős vándorserleget decemberben szakszervezetünk hűséges tagjának, Nagy Évának ítélte a fővárosi központ. A serleget Kovács Lenke, a Keleti Régió ügyfélszolgálati koordinátora adta át Éva munkája elismeréseként.

A Vasutasok Szakszervezete nevében ezúttal gratulálunk, további jó munkát, és még sok hasonló sikert kívánunk.

Juhász Tiborné